

BASTEI*Romantik*

**Hedwig
Courths-Mahler**

Mi lesz veled, Lori?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Was wird aus Lori?
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: VÁRY ALÍZ

I.

Heinz Rommersdorf visszatért a földekről. Leugrott a lováról, s a gyepelőt odadobta a lovászfíúnak.

– Alaposan csutakolja le, aztán járassa még egy ideig – kiáltotta oda a fiúnak, majd felszaladt az udvarházba vezető széles kőlépcsőn.

Az előcsarnokban öreg inas várta. Elvette tőle a sapkát és a lovaglóstort, s közben aggodalmasan firkészte a fiatalember napbarnított arcát. Az inas egyszerű libériát viselt kék-fehér csíkos kabáttal, amely a délelőtti munkánál a sötétkék felöltőt helyettesítette.

Heinz Rommersdorf barátságosan bólintott az öregnek, majd elsietett a dolgozószobájába, hogy átnézzék az uradalom gazdasági könyveit. Alighogy leült, ismét megjelent az inas, s egy kis harapnivalót tett elé az asztalra. Heinz felpillantott.

– Nem vagyok éhes, Karl. Nem kérem, vidd el!

Karl könyörgő pillantást vetett urára.

– Négy órát töltött a földeken, uram, és alig reggelizett.

– Semmi sem kerüli el a figyelmedet, Karl! – mosolyodott el a fiatalember.

– Igen, uram, mert tudom, mennyire nem törődik magával.

– Azt akard, hogy hordóhasat növezzek?

– Dehogy, uram, de ilyen nehéz munka mellett vigyáznia kell magára.

– Na, akkor ide azzal a tálcával! – intett a fejével a gazda. – Látom, úgysem hagysz békén addig, amíg nem eszem!

Kivett egy szendvicset, ivott hozzá egy csésze teát, majd az egészet eltolta magától. Karl elégedetten nyugtázta, hogy az úr legalább valamicskét evett. Fogta a tálcát, és kiment a szobából.

Heinz Rommersdorf a könyveibe mélyedt. Sorjában összeadta a hosszú számoszlopokat. Elégedett lehetett az eredménnyel. Mióta elhunyt nagybátyjától megörökölte a birtokot, sokat javult a helyzet. Azután, hogy a fiai elestek a háborúban, a bácsikáját többé nem érdekelte semmi: az egész gazdaságot elhanyagolta.

Heinz tíz éve vette át az örökséget, s azóta minden erejével azon volt, hogy ismét felvirágoztassa a jó adottságokkal rendelkező birtokot. Fáradozását siker koronázta, hiszen mostanra nemcsak hogy elérte, de túl is szárnyalta a régi eredményeket. Igaz, kora reggeltől késő estig dolgozott, meg aztán szerencséje is volt, hiszen jó munkásokat talált. Az emberei támogatták minden törekvésében, amiért cserébe busásan megfi-

zette őket. A Rommersdorf uradalomban dolgozó munkásoknak kétségkívül jobban ment soruk, mint a többieknek a szomszédos birtokokon. Heinz megengedhette magának ezt a bőkezűséget, hiszen csak önmagáról kellett gondoskodnia, s egyébként is hozzászokott a szerény és igénytelen élethez. Az udvarházat körülvevő hatalmas hársfákról elnevezett Lindenhof-birtok minden lakója elégedett volt és boldog. Kivéve az uraságot. Heinz életére sötét árny borult, s a fiatalember rég elfelejtette már, milyen is lehet örülni valaminek. Vétkes volt egy ember halálában, egy emberében, akit tiszta szívéből szeretett és tisztelt.

Azon a végzetes napon meghívták egy vadászatra a barátjával, Fritz Rodával együtt. És a vadászon Rodát halálos baleset érte. A golyó – legalábbis Heinz úgy hitte – az ő puskájából származott. Akarata ellenére lett egy szörnyű tragédia okozója. Azóta, hogy barátját, aki tíz évvel volt idősebb nála, holtan látta a lába előtt, minden fény eltűnt az életéből. Fájdalmát tetézte, hogy Fritz felesége, amikor férje halálhírét meghallotta, szívszélhűdést kapott. Heinz az asszony haláláért is felelősnek érezte magát. Sok időbe telt, míg újra visszanyerte régi önmagát, s csak hajszálon múlt, hogy nem vetett véget önkezűleg az életének. Egyedül az tartotta vissza, hogy Rodáéknak volt egy gyermekük. Egy alig nyolcéves kislány, aki szülei halála után, mivel nem voltak más rokonai, teljesen árván maradt.

Fritz Roda nem hagyott hátra vagyont. Főmérnök-ként dolgozott egy nagy gyárban, s bár jól keresett, komolyabb összeget nem tudott félretenni. A kislány igen nehéz helyzetbe került.

Heinz Rommersdorfot végül ez a tény állította ismét talpra. Belátta, az ő kötelessége gondoskodni a gyermekről.

Elhunyt édesanyjának egyik barátnője, akivel az anyja halála után is tartotta a kapcsolatot, váratlanul megözvegyült, s férjének vagyonából épp csak a megélhetésére futotta. Az asszony nagyon magányos volt, élete pedig – úgy érezte – teljességgel céltalan. Így Heinz elvitte a kis Lorit Sanders tanácsos özvegyéhez. Sandersné szívesen befogadta a kislányt, örült, hogy egy kedves, fiatal teremtéssel oszthatja meg otthonát. A gyermek hamarosan megszokta új környezetét, s jól érezte magát a szerény, de kellemes otthonban. Sandersné megígérte, hogy úgy neveli, mintha a saját lánya lenne. Heinz nagyon hálás volt neki. Tudta, hogy Ottilie Sanders lelkiismeretesen teljesíti majd vállalt feladatát. Nem akarta Lori Rodát egy szokványos intézetbe adni, a kislánynak igazi otthonra volt szüksége.

Az öreg hölgynek bőkezűen bocsátotta rendelkezésére mindazt, ami Lori gondtalan életéhez kellett. Amikor mindent elrendezett, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ottilie Sanders rendszeresen tájékoztatta a fiatalembert védenca előmeneteléről, aki azóta, hogy otthagya nála, nem látta a kislányt.

Teltek-múltak az évek, s Heinz Rommersdorf még mindig úgy gondolt rá, mint egy gyermekre, pedig Lori időközben felnőtt. Elhatározta, hogy amint a törvény lehetővé teszi, örökbe fogadja a lányt. Az viszont sosem jutott eszébe, hogy megossza vele az életét. Lorinak jó sora lesz, amíg ez csak rajta múlik, de a férjhezmenetelig helyesebb, ha Otilie Sandersnél marad. Heinz abban a hitben élt, hogy ez majd csak valamikor, hosszú évek múlva következik be. Elfelejtette, hogy Lori közben tizennyolc éves, maholnap eladósorban lévő ifjú hölgygé serdült.

Otilie Sanders épp a mai napon levélben emlékeztette Heinzet erre az örömdetes tényre. A fiatalember még akkor is az üzleti könyvei fölé hajolt, amikor néhány órával később az inas behozta neki az asszony levelét. Így szólt:

„Kedves Heinz!

A mai napon örömmel értesítem arról, hogy védencünk neveltetése befejeződött, s az eredménnyel elégedettek lehetünk. Tudom, hogy elhunyt barátjának árva leánykájáért minden szükséges áldozatra kész. Mindig fájlaltam, hogy sem Lorit, sem engem nem kívánt viszontlátni, de megértem Önt. Csakúgy, mint egykor a bírái, én is felmentettem Önt, mégis tudom, hogy Lori látása arra a szörnyű napra emlékeztette volna, amikor Roda úr meghalt. Mostanra Lori elmúlt tizennyolc éves, s bátran állíthatom, hogy szép lánnyá serdült.

Életerős, egészséges, nemes lelkű ifjú hölgy lett a hajdani lánykából. Nagyon szeretném őt örökre magam mellett tudni, de félek, ez már nem sokáig adatik meg nekem. Évek óta betegség kínoz, s mostanában egyre gyakrabban hatalmába kerít a halálfélelem. Tudom, hogy egyetlen orvos sem segíthet rajtam, s meg kell barátkoznom a közelgő halál gondolatával. Lori miatt azonban aggódom. Tudja, úgy szeretem, mint a saját gyermekemet, s kimondhatatlanul gyötör a kérdés, mi lesz vele, ha én már nem leszek az élők sorában. Ha én meghalok, Lorinak nem lesz többé otthona. Rajtam és Önön kívül nincs senkije, aki gondoskodna róla. Ezért most Önt kérdezem, kedves Heinz, mi lesz Lorival, ha én már nem leszek?

Szívesen megkíméltem volna ettől a kérdéstől, de jobb, ha nem hirtelen szakad Önre ez a gond. Kérem, gondolkozzék el minderről, és értesítsen, mire jutott.

Hozzá kell tennem, Lorinak fogalma sincs, hogyan haltak meg a szülei. Akkoriban még nagyon kicsi volt ahhoz, hogy mindezt megérthette volna. Mindössze annyit tud, hogy az édesapját egy vadászaton baleset érte, édesanyja pedig az ijedtségtől szívszélhűdést kapott. Hogy Ön mindebben milyen szerepet játszott, nem mondtam el neki. Lori csak azt tudja, hogy Ön az édesapja barátja volt, ezért lett a halála után a gyámja és védelmezője.

Ahogy kérte, azt mondtam neki, hogy annak idején még az édesapja hagyta hátra a neveltetéséhez

szükséges összeget, vagyis sejtelve sincs arról, hogy mindent Önnek köszönhet. Hálával és szeretettel gondol Önre. Két ember van a földön, akit a szívébe zárt: Ön és én. Van persze néhány iskolai barátnője is, de ezek nem igazán mély barátságok. Elbeszélgetnek, elnevetgélnek egymással, de valójában egyik lánykához sem fűzi komolyabb érzelem. Egyszóval, halálom után nagyon magányos lesz.

Tehát: mi legyen Lorival?

Kérem, válaszoljon mielőbb, nyugtasson meg Lori sorsáról, mielőtt meghalok. Csak Ön tud efelől megnyugtatót, senki más. Nemrégiben óvatosan szóba hoztam ezt előtte is, mire ő gondolkodás nélkül rávágta: ne aggódj, ha nem lesz más lehetőségem, elmegyek Heinz bácsihoz, vezetem a háztartását, vagy megkérem, adjon munkát a birtokon. Valahogy majdcsak hasznossá teszem magam, úgyhogy ha elfogy a neveltetésemre szánt összeg, megkeresem a kenyerem. Hozzá kell tennem, hogy Önt egy idősebb úrnak tartja, s én meghagytam őt ebbéli hitében, így elfogulatlanul gondolhat Önre.

Remélem, hamarosan megnyugtató választ kapok Öntől.

Üdvözli anyai barátnője,

Ottilie Sanders”

Heinz Rommersdorf sokáig meredt elgondolkodva a levélre. Lori tizennyolc éves. Felnőtt hölgy. Ottilie Sanders pedig beteg, a halálra készül. Ez két olyan do-

log volt, ami felrázta egykedvűségéből, munkával töltött napjainak egyhangúságából. Otilie beteg, halálos beteg. Mi lesz Lorival, ha bekövetkezik a legrosszabb, s meghal a nevelőanyja?

Alig aludt valamit éjszaka. Barátjával, Fritz Rodával álmodott, ott feküdt előtte a halálos sebbel, szemét szemrehányóan és követelőően ráfüggesztve.

Másnap reggel levelet írt Sandersnénak. Kifejezte mély együttérzését az asszony betegségével kapcsolatban, s megígérte, hogy haladéktalanul végiggondolja, mi legyen Lorival, ha, ne adj isten, csakugyan elveszítene szeretett nevelőanyját.

„Ne aggódjék, kitalálok valamit, hogy Lori jövője biztosítva legyen” – zárta végül a levelet.

II.

Kicsengettek az utolsó óráról, aznapra véget ért a tanítás. Lori Roda boldogan és felszabadultan sietett haza, egyetlen ugrással vette a három lépcsőt nevelőnője lakásáig. A csengetésre fehér kötényes szobalány nyitott ajtót.

– Hogy van a mama? – kérdezte kifulladásra Lori.

– Félek, nem a legjobban – felelte gondterhelt arccal a szolgáló. – Egy idő óta nem szól semmit, csak néz maga elé.

Lori ledobta a táskáját, gyorsan levette a kalapját és a kabátját, s besietett a nevelőnőjéhez, akit már régóta mamának szólított. Halkan nyomta le a kilincset, s tekintete rögtön az ágy felé fordult, amelyben Otilie Sanders az utóbbi napokat töltötte. A beteg tágra nyílt szemmel, várakozásteljesen nézett rá.

Lori az ágyhoz szaladt.

– Szegény mamácskám, Betty mondta, hogy nem érzed jól magad.

Az asszony arcán mosoly suhant át, s gyengéd szeretettel megsimogatta Lori haját.

– Nincs semmi baj, kicsim. Csak olyan gyenge vagyok az utolsó roham óta. Hamarosan jobban leszek. Tudod, gyermekem, nemsokára meghalok. Nem, ne sírj, azért mondom el, mert fel kell erre is készülnöd. Nem akarom, hogy váratlanul érjen. Ezért is nem titkoltam előled, hogy milyen súlyos az állapotom. Nem-

régiben a gyámoddal is közöltem ezt, s ma levelet kaptam tőle. Ez téged is érint, mert megígérte, hogy a halálom után gondoskodik rólad.

– Jaj, csak miattam ne kellene aggódnod! – mondta feltörő könnyeivel küszködve Lori, s igyekezett mosolyogni. – Hidd el, nem eshet bajom, hiszen Heinz bácsi vigyáz rám. Engem csak az bánt, hogy téged elveszíthetlek! Ez ellen Heinz bácsi sem tud engem megvédeni. Kérlek, ne is beszélj róla, hogy meghalhatsz. Máris hozok neked egy kis erőlevest, meglátod, az jót fog tenni. Utána pedig alszol egy kicsit. Kipihenten és megerősödve fogsz felébredni, s minden ijedelmén nevetünk csak.

Az idős hölgy bólintott.

– Igen, Lori, ne is gondoljunk ilyesmire!

Lori kiszaladt a konyhába, hogy behozza a levest.

Az asszony fájdalmas mosollyal nézett utána. Érezte, hogy napjai meg vannak számlálva, s türelmetlenül várta Heinz Rommersdorf következő levelét, amiben közli vele, hogyan döntött a lány további sorsáról.

Lori behozta a gőzölgő tyúkhúslevest, és megetette az anyját. Közben a tanítás utolsó napjának apró-cseprő eseményeivel szórakoztatta a beteget, akit sikerült is egy kissé felvidítania. Már nem gondolt a halálra, és ismét hinni kezdte, hogy még egy darabig élvezheti az élet örömeit. Ezzel a vigasztaló bizonyossággal aludt el – és többé nem ébredt fel. Alvás közben megállt a beteg, elgyöngült szív, s anélkül hogy az ablaknál ülő

Lori bármit is észlelt volna, megkezdődött a nagy utazás az ismeretlenbe.

Lassacskán sötétedni kezdett. Lori halkan felállt, hogy megnézze, hogy érzi magát a nevelőanyja. Valami megmagyarázhatatlan hidegség áradt felé a betegágytól. Furcsa érzés kerítette hatalmába, ijedten kapott a takarón nyugvó kéz után, mely élettelenül merev volt. Gyorsan felkattintotta a villanyt, és belenézett a mozdulatlan, sápadt arcba. Sikoltozva rogyott térdre, és karjaival szorosán átölelte a halottat.

– Kedves, drága anya, ébredj föl! – kiabálta magánkívül.

A sikoltozásra megjelent a szobalány. Amint közelebb lépett az ágyhoz, azonnal megértette, mi történt.

– Lori kisasszony! Istenem, Lori kisasszony!

A lány a rémülettől elkerekedett, könnyben úszó szemmel nézett fel rá.

– Betty, mondd, hogy nem igaz! Ugye csak alszik? – kérdezte reszkető ajakkal.

– Bizony Lori kisasszony, ez a halál.

Lori felugrott, mikor ezt meghallotta.

– Nem, ez lehetetlen, nem tudom elhinni! Gyorsan, Betty, hívd az orvost! Azonnal jönnie kell, biztosan csak elájult szegény!

Betty tudta, hogy itt már nem lehet segíteni, de engedelmesen odament a telefonhoz, s feltárcsázta az orvos számát. A teljesen összetört Lorit a doktor még ott találta nevelőanyja ágyánál. Ő is csak megerősíteni

tudta az órákkal ezelőtt beállt halál tényét. Lorinak be kellett nyugodnia, hogy a számára oly kedves szív megszűnt dobogni. Egész éjjel Bettyvel virrasztott a halott mellett, meg-megsimogatta a kihűlt kezét, gyengéd, becéző szavakat suttogott neki. Szeme kivörösödött a sírástól, sápadt arcát eltorzította a fájdalom.

Az orvos megígérte, hogy mindent elintéz, amit ilyenkor szokás. Még Sandersnénak megfogadta, hogy a lánynak semmivel sem kell törődnie. Így Lori egészen átadhatta magát fájdalmának. Szívet tépő zokogással búcsúzott a kedves halottól, amikor elvitték a házból. Közben teljesen elfeledkezett arról, hogy értesítenie kellene a gyámját. Nagy gyászában semmi másra nem tudott gondolni, mint az őt ért hatalmas veszteségre.

A temetésig szavát sem lehetett hallani, szinte megbénította a fájdalom, s nagyon jó volt, hogy a szolgálólány és az orvos mindenről gondoskodott. Csak a gyászszertartás után jutott eszébe Heinz bácsi. Határtalan elhagyatottságában abba a gondolatba kapaszkodott, hogy mégiscsak van valaki, aki gondoskodik majd róla. Elhatározta, elutazik Lindenhofba, megbeszéli a bácsival, mi legyen anyjának csekélyke hagyatékával, s mi lesz az ő további sorsa. Írt hát egy rövidke levelet.

„Igen tisztelt Heinz bácsi!

Sajnos csak most, a temetés napján jutottam hozzá, hogy értesítselek a szomorú hírről, hogy hirtelen és

váratlanul itt hagyott engem az én drága anyám. Anynyira megrázott a halála, hogy még gyásztáviratot is elfelejtettem küldeni neked. Most sem tértem még magamhoz, csak annyit tudok, hogy mindenképpen el kell utaznom hozzád, hogy mindent megbeszélhessünk. A temetésről szerencsére a házi orvosunk gondoskodott, ám attól tartok, a temérdek elintéznivalóval, ami még hátra van, nélküled, drága védelmezőm és gyámom, nem tudok megbirkózni. Holnap az első reggeli vonattal Lindenhofba utazom, kérlek, fogadd jó szívvel a látogatásom. Nagyon fáj a szívem, nagyon szomorú vagyok. Senkim sincs a világon rajtad kívül. Kérlek, ne haragudj rám, amiért ilyen váratlanul betörök a házadba, de egyszerűen nem tudom, mi mást tehetnék. Hálás köszönettel:

a Te Lori Rodád”

Amikor elküldte a levelet, kicsit megnyugodott. Összecsomagolt, és megtette az előkészületeket a másnapi utazáshoz. A háztartást átmenetileg Bettyre bízta. A szolgálólány megígérte, hogy mindenre nagyon vigyáz, és rendben tartja a házat. Másnap reggel Lori útra kelt. Végre újra képes volt gondolkodni, s így hamarosan visszatért a régi energiája és határozottsága.

Kis kézitáskáját, amibe a néhány napra szükséges holmit összepakolta, feltette az ülés fölé a csomagtartóba. Gyásza jeléül egy egyszerű, de jó szabású fekete ruhát viselt. Ebben az öltözékben koránál kissé idő-

sebbnek látszott, s szokásos jókedvét felnőttes komolyság váltotta fel.

Tavaszi lévén nem sokan utaztak a vonaton, s Lori élvezte, hogy egyedül lehetett a fülkében. Ha figyelmét nem kötötte le a vonatablakból feltáruló vidék, akkor belelapozott a magával hozott újságba.

Lassan közeledett úti céljához. Fél tizenkettő körül a vonat megérkezett arra az állomásra, ami Lindenhofhoz a legközelebb esett. Őszinte ámulattal csodálta a körös-körül magasodó hegyeket; néhány pillanatra egészen lenyűgözte a táj szépsége. Aztán felkapta a táskáját, és átvágott a peronon. Hiába kereste azonban az érte küldött kocsit. Lehet, hogy gyámja nem kapta meg időben a levelét?

Kissé csüggedten lépett az állomásfőnökhöz, hogy megkérdezze, jött-e érte valaki Lindenhofból. Mivel a válasz nemleges volt, megtudakolta, merre kell mennie. A férfi készségesen útbaigazította. A legfontosabb, magyarázta, hogy maradjon mindig az erdőszéli ösvényen, akkor félóra gyaloglás után meglátja az udvarházat. Aztán forduljon jobbra, és egy újabb negyedóra múlva már ott is lesz.

Lori megköszönte a kedvességét, és már nyúlt is a csomagjáért. Az állomásfőnök azonban azt javasolta, hagyja nála nyugodtan a poggyászt, ő majd elküldi a lindenhofi tejesemberrel, aki nemsokára úgyis visszafelé tart a szomszéd városból. A lány örömmel kapott az ajánlaton, s így csomag nélkül indulhatott útnak.

Mélyen beszívta a friss, tavaszi illatokkal fűszerezett levegőt. Kifejezetten jólesett neki a séta az üdezöld lombok kellemesen hűvös árnyékában. Csak néha lepette meg egy furcsa érzés: vajon mit szól majd a bácsi, hogy ilyen hirtelen-váratlan betoppan hozzá? Hiszen biztosan nem kapta meg a levelét. Mindegy, most már nem volt mit tenni, ő pedig nem az az ijedős fajta, aki bárhonnán is visszafordul dolgavégezetlenül.

Sokáig úgysem lesz az öregúr terhére, csak a legfontosabbakat beszéli meg vele, aztán hazautazik. Lehet, hogy még ma, vagy holnap, attól függ, sikerül-e mindent elintézniük.

III.

Heinz Rommersdorfnak fogalma sem volt arról, hogy anyai barátnője, Otilie Sanders meghalt. Még mindig hiába töprengett azon, mi legyen Lorival, ha az öreg hölgy tényleg jobblétre szenderülne. Nem tudott dönteni.

Reggel, szokásához híven, már igen korán kilovagolt a földekre. Ilyenkor tavasszal különösen sok volt a munka, s ő sem kímélte magát, amikor a munkásai keményen dolgoztak. Így egész délelőtt távol volt, s nem jutott hozzá, hogy elolvassa reggeli postáját. Mikor végre hazafelé indult, az erdő szélén meglátott egy fiatal lányt, aki Lindenhof felé igyekezett. Egy pillanatra megállította a lovát, hogy alaposabban szemügyre vegye az ismeretlen hölgyet. Elegáns gyászruhája azonnal elárulta, hogy városi kisasszony, meg aztán errefelé egyébként is csak a környékbeli asszonyokat szokta látni. Heinz valamennyi szomszédját jól ismerte, a fiatal hölgy nem közülük való volt.

Mikor az erdő szélén jobbra fordult, hogy az állomásfőnök útmutatása alapján folytassa útját, meglátta a lovat, aki nem messze állt tőle, s most lassan közeledett felé. Érdeklődve nézte a nyeregben ülő, daliás fiatalembert.

Heinz közvetlenül előtte állt meg, s belenézett a várakozásteljesen rátekintő szempárba.

– Bocsánat, uram, hogyan jutok el a lindenhofi udvarházba?

Meglepődve nézte a lány finom vonású, tiszta arcát, s valami furcsa előérzete támadt. Leugrott a lóról, s mielőtt megszólalt volna, udvariasan meghajtotta magát a szép ismeretlen előtt.

– Ha csatlakozik hozzám, szívesen elvezetem oda – ajánlotta fel a segítségét. – Kit keres Lindenhofban?

– A tulajdonost, Heinz Rommersdorf urat – válaszolta a lány a férfi fürkésző pillantásától kicsit nyugtalanul.

– Parancsoljon, itt áll ön előtt – felelte csendesen Heinz.

– Az lehetetlen! Rommersdorf úr sokkal idősebb önnél! – nézett rá csaknem rémülten a lány.

– Lehet, hogy nem látszik rajtam, de én valóban öregebb vagyok – sóhajtott a férfi, s árnyszerű mosoly suhant át az arcán. – Ami a külsőségeket illeti, itt vidéken talán lassabban öregszik az ember. És önben kit tisztelhetek?

A fiatal hölgy szorongva nézett rá.

– Én... nos, én, édes istenem, egészen összezavarodtam! De hát Heinz bácsinak akkor is sokkal öregebbnek kell lennie önnél!

A férfi elvörösödött. Vonásai megkeményedtek.

– Heinz bácsinak? Vagyis kegyed Heinz bácsinak nevez engem?

A lány bólintott.

– Ha ön Heinz Rommersdorf, akkor igen. Nekem akkor ön Heinz bácsi. Lori Roda vagyok.

A férfi karcsú, izmos teste megfeszült, mintha legalábbis védekezni akarna valami ellen.

– Lori Roda? – kiáltott fel önkéntelenül, s minden erejére szüksége volt, hogy visszanyerje a nyugalmát. Lorinak nem szabad még csak sejtenie sem, mi zajlik le benne ezekben a pillanatokban. Hihetetlen erőfeszítéssel mosolyogni próbált, ám a szeme továbbra is komolyan, sőt, szinte komoran szegeződött Lorira. A lány ettől a tekintettől egészen kicsinek és elveszettnek érezte magát, anélkül hogy meg tudta volna mondani, miért.

– Igen, én vagyok Lori Roda. Ottilie Sanders, a nevelőanyám meghalt. Nem kapta meg a reggeli postával a levelemet?

A férfi nagy nehezen összeszedte magát, és könnyed hangon próbált válaszolni.

– Nem, még nem láttam a postámat. Nagyon korán jöttem el otthonról. Biztosan ott lesz a te leveled is. Ugye, tegeződve leveleztünk? Ezen nem kellene most sem változtatnunk.

Lori is igyekezett megbirkózni a zavarával, ami a fiatal nagybácsi láttán úrrá lett rajta.

– Igen, Heinz bácsi, természetesen. Bocsáss meg, amiért elvesztettem a lélekjelenlételemet! Talán mert apám barátja voltál, mindig jóval idősebbnek hittelek.

– Apád tíz évvel idősebb volt nálam – egyenesedett fel a férfi, mintha valami nagy tehertől szabadult volna meg. – Ennek ellenére kitüntetett a barátságával.

– Jó, hogy nem tudtam, milyen fiatal vagy – igyekezett mosolyogni Lori. – Különben... – nem tudta befejezni a mondatot. Nem is sejtette, hogy zavarában milyen bájos.

– Különben? – kérdezte Heinz.

– Különben... talán nem lett volna bátorságom ilyen váratlanul rád törni – mondta végül nagyot nyelve.

– Remélem, nem vonod meg tőlem a bizalmadat csupán azért, mert fiatalabb vagyok, mint gondoltad.

A lány megrázta a fejét.

– Ó, dehogy, csak... csak éppen hozzá kell szoknom a gondolathoz.

– Azt mondod, meghalt a nevelőanyád. De hát hogy történhetett ilyen hirtelen?

– Régóta szenvedett már szegény, mégis olyan váratlannak tűnik nekem is. Olyannyira, hogy egészen elfeledkeztem arról, hogy értesítselek téged. Csak amikor már eltemettük, s az első fájdalomból felocsúdtam, akkor jutott eszembe, hogy írjak neked. S mivel néhány dolgot tisztáznunk kell, amit egyedül nem tudok elintézni, gondoltam, az lesz a legokosabb, ha eljövök hozzád, s mindent személyesen megbeszélünk. Bocsáss meg, hogy így megleptelek, de biztos voltam benne, hogy időben megkapod a levelem.

Heinz, bár nem látszott rajta, még mindig nem nyugodott meg egészen. Lori gyámoltalansága mélyen megindította. A lány egész megjelenése, szerény, udvarias viselkedése nagy hatást tett rá.

Szívesen a karjába vette volna, hogy megvigasztalja, ám a hajdani tragédia árnya még mindig közénk állt. Kényszerítene kellett magát, hogy megőrizze a hűvös, udvarias hangot, bár biztos volt benne, hogy ez nem csak neki, de a lánynak is fáj.

– Nos, mindezt megbeszélhetjük majd odabent a házban. Egyelőre tehát Isten hozott minálunk! Legjobb lesz, ha máris indulunk.

A lány szeme megtelt könnyel. Annyira félt, hogy a gyámja végül mégis elküldi majd, amikor pedig olyan szívesen maradt volna! Milyen jólesett belenézni a férfi nyugodt, tiszta tekintetébe, amiből mostanra nyomtalanul eltűnt a komorság.

– Veled mehetek? Akkor hát nem küldesz el?

Heinz tudta, hogy ezt kellene tennie, de képtelen volt rá. Lori segítségére szorult, be kellett fogadnia. Tudta, hogy a barátja sem akarná másképp. Most már rajta a sor, neki kell őt gyámolítania és megóvnia minden gondtól és bajtól, úgy, mintha csak az apja lenne.

– Remélem, nem kételkedtél bennem?

– Nem is tudom... Hiszen évek óta nem találkoztunk – sóhajtotta Lori.

– Évek óta ki sem tettem a lábam Lindenhofból.

– És azt sem engedted meg, hogy meglátogassunk – nézett fel rá fürkészően a lány.

– Nagy magányomban mit is tudtam volna nektek nyújtani?

– Hiszen olyan gyönyörű itt minden!

– Tetszik neked?

– Nagyon. Nekünk, városiaknak jólesik, ha végre egy kis zöldet láthatunk magunk körül. Itt pedig minden olyan gyönyörű!

A férfi elgondolkodva hallgatott. Az jutott eszébe, vajon nem maradhatna-e Lori Lindenhofban? Most, hogy viszontlátta, elmúlt a félelme. Nem következett be, amitől tartott, s nem gyötörte jobban a lelkiismeret, amiért annak idején önhibáján kívül lett gyilkossá. Épp ellenkezőleg: a viszontlátástól inkább a felelősségtudat erősödött fel benne. Egyetlen vágya volt csupán, hogy minél gondtalanabbá és boldogabbá tegye Lori életét, hogy megóvja őt minden bajtól és veszélytől. Nagy volt a csábítás, hogy ezt a szép, fiatal teremtest maga mellett tartsa. A lány anélkül jött el hozzá, hogy hívta volna. Volt ebben valami sorsszerűség.

Közben a parkon át baktatva megérkeztek a terebélyes, öreg hársfák között álló udvarházhoz. Lori tágra nyílt szemmel csodálta a faóriásokat.

– Úgy állnak itt ezek a hatalmas fák, mintha csak a házadat őriznék. Nem juthat be hozzád az ellenség. Nagyon irigylésre méltó a helyzeted, tudod-e? – kérdezte halkán.

– Ó, Lori, lehet, hogy az ellenség a házban van, de az is lehet, hogy bennünk lakik – válaszolta mélyet sóhajtva a férfi.

– Majd én kiűzöm onnan, Heinz bácsi! – felelte gondolkodás nélkül a lány, bár kicsit nehezebbre esett

bácsinak szólítani a férfit, hiszen túl fiatal volt még ehhez a megszólításhoz.

– Nem hinném, hogy hatalmadban áll – nézett a szemébe fájdalmas pillantással Heinz.

– Ó, én nagyon erős tudok ám lenni, ha a szerettemről van szó! – felelte Lori, ám alighogy ezt kimondta, elvörösödött. Nem lenne szabad ennek a fiatalembernek ilyeneket mondania. Még akkor sem, ha gyermekkorától kezdve bácsikájaként tisztelte és szerette.

A férfi szívét jólesően simogatták az őszinte szavak. Nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Tényleg szeretsz egy kicsit?

Lori még jobban elvörösödött, de gyorsan összeszedte magát.

– Gyermekkorom óta tudom, hogy te vagy a gyámom, egész életemben csupa jót tettél velem. Mama mesélte, mennyi mindent tettél azért, hogy kényelmes és nyugodt otthonom legyen. Csoda-e hát, hogy szeretlek és tisztellek?

– Olyan kevés volt ez, Lori, semmiség!

– Ne mondj ilyet! Senki sem törődött volna velem úgy, mint te. Ezért is bízom benned. Látod most is, hogy a mama meghalt, azonnal tehozzád siettem, mint ha ez olyan magától értetődő lenne. Most már nem vagyok biztos benne...

A férfi fájdalmasan felsóhajtott:

– Adja isten, hogy sose bánd meg, hogy megbíztál bennem.

– Sosem fogom megbánni – rázta meg a fejét határozottan Lori.

– Sose tégy elhamarkodott ígéreteket!

A lány ismét megrázta a fejét, és olyan bizalommal és szeretettel nézett a férfira, hogy az végre megnyugodott.

Beléptek az előcsarnokba. Karl a léptek zajára azonnal a gazdája elé sietett, s most meglepetten nézett a váratlan vendégre. Heinz, mint mindig, barátságosan biccentett az öregnek, majd látszólag könnyedén bemutatatta neki az ifjú hölgyet:

– Vendégünk jött, Karl. A gyámleányom felkeresett, mert meghalt a nevelőanyja. Készíts elő néhány szép szobát, mert átmenetileg itt marad minálunk.

Lorinak a torkában dobogott a szíve. Ezek szerint itt maradhat éjszakára is! Hiszen ez több, mint amenynyit remélni mert.

Karl tisztelettudóan meghajolt, majd fürkész pillantással nézett Lorira, aztán pedig újra a ház urára. Heinz alig észrevehetően bólintott, mintegy válaszként a szolgálga el nem hangzott kérdésére. Aztán folytatta:

– Hozz nekünk, légy szíves, valami harapnivalót! A gyámleányom gyalog jött az állomásról, bizonyára megszemjázott és megéhezett, az ebédig pedig még van legalább egy óra.

– Nem kell, Heinz bácsi, szívesen megvárom az ebédet – emelte fel a kezét tiltakozón Lori. – Ha veled ebédelhetek, akkor most inkább nem kérnék semmit.

– Ahogy akarod. És a csomagod?

– Csak egy kis kézitáskát hoztam, azt is otthagytam az állomáson. Az állomásfőnök megígérte, hogy a tejeskocsival kiküldi.

– Akkor hamarosan itt lesz – pillantott az órájára Heinz. – Gyere, menjünk át a dolgozószobámba! A legfontosabbakat azonnal megbeszélhetjük.

Miután a lány levette a kabátját és a kalapját, Heinz bevezette a dolgozószobába. A váratlan találkozástól még mindig kissé zavarban lévén, valahogy ez látszott számára a legveszélytelenebb helynek.

Kinyitotta az ajtót, és előreengedte Lorit, aki elbizonytalanodva lépett be a komor helyiségbe. Heinz odahúzott egy karosszéket az íróasztalhoz, és intett neki, hogy foglaljon helyet. Lorinak jólesett a hosszú séta után egy kicsit leülnie. Kényelmesen hátradőlt a fotelban, a magas háttámlán pihentetve a fejét. Érdeklődve pillantott körbe a szobában.

– Te jószágos ég, mennyi rengeteg könyv! Még itt az asztalon is! Azonnal látni, hogy itt szorgalmas munka folyik – jegyezte meg elismerően, csak hogy valami képp leplezze az elfogódottságát.

– A gazdának szorgalmasan kell dolgoznia, ha meg akarja tartani a birtokát – bólintott Heinz, miközben maga is leült a lánnyal szemben.

– Úgy látom, rengeteg a munkád. Biztosan nagyon terhedre vagyok, csak feltartalak.

– Egyáltalán nem zavarasz, Lori. Nézd csak, itt a reggeli posta, biztosan közte van a leveled is.

Hogy úrrá legyen a zavarán, Heinz fogta a levél- és újságpaksamétát, és kikereste belőle Lori levelét. Hirtelen nagyon fontosnak tűnt, hogy elolvassa, mit írt neki a lány. Sietős mozdulattal felvágta a borítékot, és széthajtogatta az írást. Ahogy olvasta, néhány szón megakadt a pillantása, egészen pontosan ott, ahol ez állt: „*Senkim sincs a világon rajtad kívül.*” A szavak élő szemrehányásként martak a lelkébe, hiszen ő volt az oka, hogy a lány egyedül van a világon. Aztán ahogy tovább olvasott, mégis valami melegség öntötte el a szívét. Lassan letette a levelet, és égő, fájdalmas pillantással nézett a lányra. S megint csak ott volt a kérdés: mi lesz Lorival?

Hirtelen világossá vált számára, hogy ha Lori maradni akar, nem szabad elengednie. Valamiképp meg kell találnia a módját, hogy Lindenhofban tartsa, hogy a lány szívesen és önszántából itt maradjon a házában. Most rajta a sor, hogy otthont teremtsen számára. Hiszen nem maradhat ezer veszélynek kitéve csak úgy egy szál magában a nagyvilágban! Maga előtt sem merte bevallani, mennyire fontos lett neki hirtelen, hogy a lány maradjon. Lori váratlan megjelenése valamit megpendített a lelkében. Nem tudta, mit jelent ez, csupán azt érezte, hogy ismét van értelme az életének. Mintha valamiképp máris megfiatalodott volna.

Hogy időt nyerjen, megkérdezte Lorit, miféle gondok nyomasztják. A lány röviden felvázolta a helyzetét: tudomása szerint, magyarázta egyszerű, világos

szavakkal, nevelőanyja ráhagyta szerény vagyonát, hiszen nem volt más élő rokona. Az özvegyi nyugdíjat természetesen nem folyósítják tovább. A temetés csaknem az összes készpénzt felemésztette, ám szerencsére az egyéb kiegyenlítendő számlákra volt még egy kis pénz a bankban. Lori beszélt Bettyről, a szolgálólányról is, akitől, bár hűséges és megbízható, most meg kell válnia. A lakást is fel kell mondania. Végül szeretne volna hallani, miként vélekedik a gyámja jövőre vonatkozó terveiről. Úgy gondolta, magyarázta bizakodva, kamatoztatja a tudását, és megpróbál a saját lábára állni. Nevelőanyjával sokszor beszéltek arról, hogy egy napon majd egyedül kell gondoskodnia magáról, s ha a neveltetésére szánt pénzből meg tudna valamit takarítani, az nagyon jól jönne a későbbiekben.

– Szeretném hát, Heinz bácsi, mint gyámomnak, mindehhez a beleegyezésedet kérni. Amint lehet, állás után nézek – fejezte be végül.

A férfi figyelmesen hallgatta. Komoly tekintetéből sok-sok szeretet és melegség áradt a lány felé, amikor megszólalt:

– Nem, Lori, nem adom a beleegyezésemet. Atyád ravatalánál megesküdtem, hogy mindig lesz otthonod, és gondoskodom rólad, ahogy ő tette volna. Meg akarom tartani ezt a fogadalmamat. Sandersnél gondtalan körülmények között éltél. Most, hogy ez nincs többé, nekem természetes, hogy itt maradsz a házamban, mintha a lányom lennél.

Lori mélyen elvörösödött.

– Heinz bácsi, ezt nem lehet, te... én... nem is tudom, mit mondjak.

– Mondj igent!

– De azt nem lehet.

– Miért nem? Nem tetszik neked itt Lindenhofban?

A lány összekulcsolta a kezét.

– Dehogynem, hiszen olyan gyönyörű itt minden! Ó, istenem, milyen szívesen maradnék, de sajnos nem lehet.

– Miért ne lehetne? Sandersné leveléből tudom, hogy egyszer azt mondtad neki, nem kell aggódnia érted. Ha meghalna, te egyszerűen fogod magad és eljössz hozzám Lindenhofba. Biztosra vetted, hogy befogadlak, és találok neked valami feladatot, ahol hasznosíthatod magad.

– Amikor ezt mondtam, nem tudtam, hogy ennyire fiatal vagy – ingatta a fejét még mindig tanácstalanul a lány, majd minden bátorságát összeszedve végre kibökte, amit idáig nem mert: – Nem lakhatom itt nálad, Heinz bácsi, mert nem vagy nő.

– Ó, most már értem az aggodalmadat! Hát majd felveszek egy házvezetőnőt, aki vigyáz rád. Így nyugodtan élhetünk egy fedél alatt. Munkában sem lesz hiány, ha mindenáron hasznosítani akarod magad. Magam is tisztában vagyok vele, milyen jó dolgozni, sohasem kívánnám tőled, hogy ölbe tett kézzel üldögélj. Így már elfogadhatod az ajánlatomat.

– Felvennél miattam egy házvezetőnőt? – kérdezte Lori tétován.

A férfi bólintott. Lori persze jól sejtette, hogy valójában nem volt szüksége házvezetőnőre, hiszen eddig is remekül elvolt nélküle, ám ezt semmiképp sem akarta bevallani. Egyébként is, most egészen más lett a helyzet.

– Hát persze hogy felvennék – mondta hát mély meggyőződéssel. – Egy ilyen nagy háztartás, mint az enyém, nem lehet meg házvezetőnő nélkül. Régóta keresek már valakit, de még nem találtam megfelelőt. Most majd jobban utánanézek. Mindenesetre itt maradsz nálam. Holnap Berlinbe utazom, és elintézem a lakással kapcsolatban, amit kell. Betty, a szolgálólány majd összerakja a holmidat és elhozza ide. Talán az sem lenne rossz, ha továbbra is veled maradna. Mindig szükség van szorgalmas és megbízható emberekre, felőlem tehát maradhat, ha akar. Berlinben biztosan talállok házvezetőnőt is.

– Jaj, annyi gondot okozok neked – sóhajtott a Lori zavartan.

– Csak azt teszem, amit minden apa megtenne a leányáért.

– Annyira jó vagy hozzám, Heinz bácsi. És ha tényleg a segítségedre lehetnék...

A férfi felnevetett.

– Emiatt ne aggódj, Lori! Nézz csak körül, mennyi itt a munka! Bizony, igencsak elkelne egy kis segítség.

Úgy tudom, könyvelést is tanultál és gyorsírást. Nos, áll az alku?

A férfi megfogta a lány kezét, mintha örök időkre magához akarná láncolni. Lori egy pillanatig tétovázott, majd félénken, de boldogan bólintott.

– Ha tényleg ezt akarod, Heinz bácsi. Ó, milyen csodálatos itt minden! És mégsem maradok egyedül...

Szeme megtelt a hála könnyeivel.

A férfi is meghatódott. Legszívesebben karjába vette volna Lorit, fejét a keblére vonta volna. De nem volt szabad. Nem lehetett más, mint a jóságos és bölcs Heinz bácsi, aki a gyámleánya jólétéről gondoskodik. Nem szabad megingatni a bizalmát. Gyorsan elengedte hát a lány kezét.

Kisvártatva bekopogott Karl és jelentette, hogy a kisasszony bőrröndje megérkezett, s a szobák ugyancsak készen állnak.

Heinz és Lori megörültek a hírnek. Mindkettőjüknek szüksége volt egy kis időre, hogy megnyugodjanak. Karl felvezette Lorit a tágas, világos szobákba, amelyekben mostantól minden az ő kényelmét fogja szolgálni.

Az egyik komódra téve megtalálta a táskáját is, kinyitotta, és kivett belőle egy egyszerű szabású, fekete selyemruhát. Sietve átöltözött, majd kibontotta a haját és megfésülködött. Nemsokára megszólalt az ebédre hívó gong. Amikor kilépett a szobájából, az ajtaja előtt már ott várakozott Karl, hogy megmutassa az ebédlőbe vezető utat.

Ma Heinz is átöltözött, aki pedig mindig a munkaruhájában evett, hogy ebéd után azonnal visszalovagolhasson a földekre.

Egymással szemben foglaltak helyet a terített asztalnál. Miközben a szolga feltálalta az ételeket, apró-cseprő dolgokról társalogtak.

– Tényleg el akarsz utazni Berlinbe, Heinz bácsi? – kérdezte aggodalmasan Lori, amikor egyedül maradtak.

– Igen, Lori.

– De hát évek óta nem utaztál! Úgy tudom, sosem mozdultál ki Lindenhofból.

– Időnként azért voltak kisebb üzleti útjaim a környéken. Jó is lesz újra elmenni Berlinbe.

Lori hiába próbálta felfedezni Heinz bácsiban a világtól elzárkózó különcöt, akiről a mama annyit mesélt. Nyugodtan és elfogulatlanul megbeszéltek mindent a berlini teendőkkel kapcsolatban. Lorinak eszébe jutott, hogy nevelőanyjának egyik ismerőse, egy őrnagy özvegye egyszer említette, hogy szívesen vezetné valakinek a háztartását, ha erre lehetősége lenne. Rendes és megbízható hölgy, mondta végül, mire Heinz tűnődve nézett rá:

– Nos, igazán rokonszenvesnek találad?

– Nagyon.

– És tudod a címét is?

– Igen, felírom neked, ha akarod.

– Rendben. Majd felkeresem.

Ebéd után Heinz elvitte sétálni Lorit a szépen gon-

dozott, árnyas parkba, ahol ugyanolyan hatalmas hársfák magasodtak, mint az udvarház körül. Boldogan látta, mennyire tetszik a lánynak Lindenhof, és életében először ő is igaz örömet érzett, amiért övé ez a birtok.

IV.

Heinz amilyen gyorsan csak lehetett, mindent elintézett Berlinben. Alig várta, hogy ismét otthon legyen. Elrendezte Lora örökösödési ügyét, s árverésre bocsátotta a bútorokat. Betty nagyon sokat segített neki, Lori személyes holmiját is ő csomagolta össze. Nagyon örült annak, hogy úrnője halála után sem marad munka nélkül, hanem Lindenhofban dolgozhat. Nem volt könnyű manapság jó álláshoz jutni.

Heinz felkereste az őrnagy özvegyét, Maria Sundot, akit ő is nagyon rokonszenvesnek talált. Könnyen megállapodtak egymással, s abban maradtak, hogy az asszony Heinzcel együtt utazik majd Lindenhofba. Betty már néhány nappal korábban útnak indult a csomagokkal. Ottilie Sanders lakásába egy fiatal jegyespár költözött, akik hamarosan össze akartak házasodni.

Pár nappal később Heinz is elégedetten indulhatott haza Sund asszonnyal az oldalán. Maga is meglepődött rajta, hogy sohasem vágyott még ennyire haza, mint most. Alig tudta kivárni, hogy viszontláthassa gyámleányát, szinte félt attól, hogy esetleg már nem fogja ott találni.

Szerencsére Sundné lelkes beszélgetőtársnak bizonyult, s Heinz legalább az utazás alatt megszabadult a nyomasztó gondolatoktól. Az állomáson már várta őket az autó. Heinz maga ült a kormányhoz, a sofőr mellette foglalt helyet. Az idős hölgy kényelmesen el-

helyezkedett a hátsó ülésen, még el is szundikált egy kicsit, hogy frissen érkezzen Lindenhofba.

A városból kiérve Heinz gyors tempóban hajtott végig a folyó mentén kanyargó úton, mígnem végre-va-lahára meglátták a dombtetőn magasodó csinos udvarházat. Heinz egy örökkévalóságnak érezte az utazást, s alig várta, hogy végre a bejárat elé kanyarodhasson. Már messziről a kaput fürkészte, amely előtt nagy megkönnyebbülésére csakugyan meglátta Lorit. Kiugrott az autóból, és odaszaladt hozzá.

A lány kicsit bátortalanul nyújtotta a kezét, és egy pillanatig összefonódott a tekintetük. Mindketten elpi-rultak.

Lori az őrnagynéhez fordult, és kedvesen üdvözölte. Az asszony hálásan megköszönte, amiért gondolt rá, és elragadtatottan nyilatkozott a vidékről. Heinz útközben már megbeszélte vele, hogy elsősorban Lori társalkodónőjeként szeretné alkalmazni. A háztartást illetően nem lesz sok dolga, a személyzet tudja és pontosan végzi a dolgát, biztosan könnyen szót fog majd érteni velük.

Lindenhofra szép napok köszöntöttek. Lori örömmel tapasztalta, hogy Heinz bácsi arcáról eltűnt a komorság, a férfi sokkal vidámabbnak és gondtalanabbnak látszott, mint annak előtte. A maga részéről az őrnagyné jelenlétének tudta be az örömteli változást, úgy vélte, az asszony szeretetteljes személyisége mindenkire jó hatással van a környezetében.

Lori addig unszolta Heinzet, míg az egyre több feladattal bízta meg a birtok ügyeinek intézésében. A lány nagyon tehetségesnek bizonyult, gyorsan tanult, és hamarosan igazi segítséget jelentett a birtok urának.

Egy napon, néhány héttel az érkezése után, Lori ott ült szemben a férfival az íróasztalnál, és az üzleti levelezést intézték.

Mikor végeztek, Heinz rámosolygott:

– Remélem, nem fáraszt el túlságosan a munka. Nem akarok több terhet róni rád, hiába is kéred.

– Ó, de hát ez igazán semmiség! Kérlek, gondold meg, hogy valóban csak ezzel a csekély munkával fejezhetem-e ki a hálámat. Hiszen mindent neked köszönhetek!

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Nem kell semmit megköszönnöd, Lori!

– De én szeretném, ha tudnád, mennyire hálás vagyok neked.

– Nem tartozol nekem hálával, Lori! Hiszen mit teszek én érted? Itt élsz a házamban, és olyan napsugárassá teszed, amilyen sohasem volt. Rengeteget dolgozol nekem, amiért cserébe ingyen lakhatsz nálam. Ez igazán semmiség.

– Igazi, meghitt otthont nyújtasz nekem, Heinz bácsi.

– Na jó, akkor mindketten hálásak lehetünk egymásnak, úgyhogy ne is vesztegessünk rá több szót! Tudod, régóta szeretnék megbeszélni veled valamit, de

eddig még nem sikerült sort kerítenem rá. Hoztam neked a berlini bankból egy csekk-könyvet.

– Mit kezdjek én ezzel? – nézett a lány csodálkozva a szürke fedelű füzetkére.

– Ahogy ismerlek, biztosan nehezedre esne pénzt kérni tőlem a kisebb kiadásaidra. Elég idős és értelmes vagy ahhoz, hogy beavassalak a vagyoni helyzetedbe.

– Vagyoni helyzetembe? Úgy tudom, apám annyi pénzt hagyott hátra, hogy az elég legyen a neveltetésemre a huszonegyedik életévemig. Ha most ezt ki akarod fizetni, abból évekig vehetek apróságokat.

– Úgy látom, nem tudsz mindent. Nos, a neveltetésedre hátrahagyott összegén túl a rendelkezésedre áll még huszonötezer márka.

A lány meglepetten, de szemlátomást örömmel fogadta a hírt.

– Ó, ezt valóban nem tudtam... De hisz akkor nagyon gazdag vagyok!

– Hát, nagyon gazdagnak azért nem mondanálak. Mindenesetre évente körülbelül 1100 márka kamatot hoz ez az összeg.

Lori összecsapta a kezét.

– És még azt mondod, hogy nem vagyok gazdag?

A férfi felnevetett.

– Ha gazdag nem is vagy, de ennyi pénz talán elegendő, hogy a legszükségesebbeket mindig megvásárolhasd magadnak. Hangsúlyozom, hogy ezt én is szívesen megtenném, de ismerlek már annyira, s tudom,

jobb szereted az önállóságot – nézett a lány felcsillanó szemébe Heinz.

– Ó, milyen jól ismeresz engem! Ez nagyszerű hír, Heinz bácsi! Tehát ha vásárolni szeretnék valamit, akkor csak kiállítok egy csekket?

– Egy feltétellel – bólintott szigorú arccal a férfi. – Amíg a gyámod vagyok, időről időre elszámoltatlak. Azt szeretném, ha ez a kis vagyonod megmaradna. Tehát, ha többet veszel ki, mint a kamatok, akkor gondoskodnom kell a hiány pótlásáról.

– Hova gondolsz? Bőségesen elegendő lesz nekem ezeregyszáz márka.

– Hátha lesz nagyobb kiadásod. Akkor azt majd megbeszéljük. A vagyonod részvényekben van, azokat pedig nem szabad eladnod.

– Dehogyan adom el! Ez szóba sem jöhet! Istenem, milyen csodálatos érzés, hogy egyszeriben ilyen vagyonos lettem. Máris jobban érzem itt magam Lindenhofban, hiszen tudom, hogy a nagykorúságom után nem leszek már anyagilag a terhedre. Lehet, hogy ki-nevetsz érte, de tényleg nagyon megkönnyebbültem.

– Igen, Lori, gondoltam, hogy így lesz. Ezért is mondtam el neked mindent. Őszintén szólva mégis jobb szeretném, ha én tarthatnálak el, úgy, mintha a lányom lennél.

– Jobb ez így, Heinz bácsi, hidd el! Tudod, olyan furcsa nekem, hogy bácsinak szólítalak. Nem illik hozzád.

– Miért nem?

– Mert olyan fiatal vagy.

– Szóval szeretnél másképp szólítani? – nézett komolyan a lányra.

Lori elsápadt. Valami megmagyarázhatatlan elfogódottság vett erőt rajta. Bizonytalan hangon kérdezte:

– Mire gondolsz?

– Elmondom. Arra gondoltam, hogyha bizonyos törvényes feltételek megvannak, örökbe fogadlak.

– Nem, ó nem! – rázta meg a fejét hevesen a lány.

– Miért nem? – nézett rá fürkészőn a férfi.

– Mert... mert én... Nem is tudom, de ez lehetetlen. Sosem tudnálak apámnak nevezni.

– Ennyire nem bízol meg bennem?

– Ó, nem, dehogy... Kérlek, ne érts félre! De olyan fiatal vagy, túl fiatal ahhoz, hogy a lányod legyek.

A férfi megpróbált lehiggadni, s egyszeriben neki is képtelenségnek tűnt, hogy a lány nevelőapja legyen. Igyekezett egészen nyugodtan beszélni.

– Gondold végig, Lori! Ha örökbe fogadnálak, te lennél az egyedüli örökösöm. Nincs a földön még egy ember, aki ilyen közel állna hozzám, mint te. Halálom esetén azt akarom, hogy a tiéd legyen itt minden.

A lány ismét csak a fejét rázta.

– Ne beszélj a halálról, Heinz bácsi! Ne ejts kétségbe! Mi lenne velem, ha te sem lennél nekem? Olyan fiatal vagy ahhoz, hogy végrendelkezz. Egy napon meg-nőszülsz, gyermekeid lesznek, és én a világért sem akar-nám megrövidíteni őket.

A férfi látta, mennyire nyugtalanítja Lorit ez a gondolat. Amint szóba hozta az ő leendő családját, a fájdalomtól szinte megvonaglott az arca. Nem, soha senki nem állhat közénk!

– Sosem nőülök meg, Lori – szólalt meg elsötétülök arccal Heinz.

– Sokan mondták már ezt, aztán mégis másként alakult – próbált mosolyogni a lány.

– Én biztosan nem fogok megnőszülni, Lori – ismételte meg eltökélten Heinz, s közben olyan szomorúnak látszott, hogy a lány szívből megsajnálta.

– Ez úgy hangzik, mintha leszámoltál volna mindezzel – nyúlt vigasztalóan a férfi keze után.

– Bizonyos értelemben így is van, Lori – sóhajtott fel megíngzott arccal Heinz. – Van valami a múltamban, ami lehetetlenné teszi, hogy megnőszüljek. Benned látom az örökösömet, mert te vagy az egyetlen, akiért felelősséggel tartozom. Csakis azért engedtem neked bepillantást nyerni a birtok ügyeibe, mert egy napon te leszel itt a tulajdonos.

– Heinz bácsi, én ezt az egészet el akarom felejteni – kulcsolta össze a kezét könyörögve Lori. – Mindent, amit most mondtál. Amilyen gyorsan csak lehet! Hiszen te sem akarhatod, hogy egész életemben nyomasszon a tudat, hogy le vagyok kötelezve neked!

– Nem vagy nekem lekötelezve, Lori! Ezt verd ki a fejedből, de gyorsan! Hogy megnyugtassalak, apáddal szemben vannak olyan kötelezettségeim, amelyektől

sosem szabadulhatok meg. De te nem tartozol nekem ezért köszönettel.

– Hú, ez nagyon titokzatosan hangzik! – nézett a férfira kíváncsian Lori.

– Igen, csakugyan van valami, amit soha nem árulhatok el neked. Elégedj meg annyival, hogy apádnak sokkal többel tartozom annál, mint amit valaha is törleszthetek. Kérlek, értsd ezt meg, és fogadd el így, további magyarázat nélkül. Ez felment a hála kötelezettsége alól. S ha jó akarsz lenni hozzám, segíts az adósságom törlesztésében.

Lori egy ideig némán fürkészte a férfi sápadt arcát, majd csendesen megkérdezte:

– Ezért lettél ilyen magányos és komor?

– Igen, Lori. De kérlek, ne kérdezz többet!

– Nem, nem kérdezek többet, Heinz bácsi. De ha mégoly nagy is az apámmal szembeni tartozásod, én ezennel felmentelek, mert tudom, hogy ártatlanul szenvedsz miatta.

A férfi felugrott, és az ablakhoz lépett, hogy a lány ne láthassa az arcát. Felmentette! Legszívesebben a lábához borult volna köszönétképpen. Lori tágra nyílt szemmel nézte. Érezte, mennyire izgatott Heinz, szeretett volna odalépni hozzá, és vigasztalóan végigsimítani a homlokán. De nem merte. Csendben maradt, megvárta, amíg visszafordul.

– Bocsáss meg, Lori, de ne folytassuk ezt a beszélgetést. Köszönöm a bizalmadat. Köszönöm, hogy fel-

mentesz, bár ezzel nem csökken az adósságom. Segíts, kérlek, hogy továbbra is jól tehessek!

– Mindent megteszek, amit tudok, ha csak egy kicsit is segíthetek neked.

Karl kopogása félbeszakította a beszélgetésüket. Az öreg szolga szokásához híven most is némi harapnivalót hozott az úrnak.

– Adja csak ide, Karl! – vette el tőle a tálcat mosolyogva Lori. – Majd én ügyelek rá, hogy Heinz bácsi mindent megegyen.

Az inas arca felderült. Tudta, hogy Lori éppúgy vigyáz az úrra, mint ő, ezért hát megnyugodva vonult vissza.

Lori csinosan megterítette az ablak előtti asztalkát, és kérte Heinzet, lásson neki az uzsonnának.

– Csak ha te is velem tartasz, Lori.

– Én ugyan már uzsonnáztam, de tudom, hogy egyedül nem ízlik úgy az étel, ezért eszem veled pár falatot. De meg kell ígéred, hogy mindent megeszel.

Evés közben megpróbálta felvidítani a férfit. Bármenyire szerette volna, többet nem tehetett érte. Miután Heinz engedelmesen lenyelte az utolsó falatot is, megbeszélték, mit kell Lorinak addig elintéznie, amíg ő kinéz a földekre.

A lány az ablak előtt állva, elgondolkozva nézett a távolodó lovas alakja után.

V.

Hónapok teltek el zavartalanul, jó hangulatban. A szénát begyűjtötték, a földeken ringott az érett búzaka-lász, a termés kiválónak ígérkezett. Heinznek egyre gyakrabban eszébe jutott, hogy Lori nem unatkozik-e Lindenhofban. Egyik este szóba is hozta, amikor va-csora után a nappaliban ültek az őrnagynéval.

Lori gondtalanul felnevetett.

– Ugyan, mi hiányozhatna itt nekem, Heinz bácsi? Ennyi változatosság és izgalom nincs sehol másutt! Itt mindig történik valami. Ne aggódj hát, egyáltalán nem unatkozom.

– Igen, mert most még minden új számodra. De tu-dod, ez minden évben így megy majd, s előbb-utóbb egyhangúnak fogod találni ezt az életet.

A lány hevesen tiltakozott.

– Nem hiszem, Heinz bácsi. Nekem tényleg nagyon tetszik itt Lindenhofban, olyan szép és érdekes min-den. Most jön az aratás, aztán a gyümölcsszüret, alig várom! A gyümölcsösben már most akkorák az almák a fán, mint egy gyerekfej. És a körtefák! Minden águk roskadásig! Semmiképpen sem akarunk lemaradni a szüretről, ugye, kedves Sundné?

– Lorinak igaza van, Rommersdorf úr, magam is így gondolom.

Heinznek jólesett a hölgyek dicsérete, mégis úgy

érezte, nem ártana egy kis változatosságot vinni az életükbe.

– Az aratás után mindenesetre felutazunk néhány napra Berlinbe. Egy kicsit világot látunk, elmegyünk színházba, koncertre.

– Ez nagyon kedves tőled, Heinz bácsi. Valóban szívesen megnéznék egy jó színdarabot vagy egy koncertet. Neked és Sund néninek is jót tenne a változatosság. De tényleg csak néhány napra menjünk, mert a szüretnél feltétlenül itt akarok lenni – egyezett bele végül Lori, bár a legszívesebben ki sem tette volna a lábát Lindenhofból. Cseppet sem vágyódott a nagyváros után. A többiek kedvéért viszont úgy tett, mint aki nagyon örül, és Heinz el is határozta, hogy ezután gyakrabban ki kell mozdulniuk Lindenhofból. Közben még más is eszébe jutott.

– Talán szeretnéd néha meghívni a barátnőidet is. Tudom, hogy levelezel néhány ifjú hölgygel.

– Nincs nekem barátnőm, Heinz bácsi, az egyetlen és legjobb barátnőm a nevelőanyám volt. A lányok, akikkel levelezek, csak ismerősök, nem állnak hozzám olyan közel, hogy meghívjam őket. Őszintén szólva, nem igazán vágyom arra, hogy a felszínes fecsegésüket hallgassam naphosszat.

– Jó, akkor ezt inkább hagyjuk. De azért szeretném, ha tudnád, hogy bármikor meghívhatod ide az ismerőseidet.

A lány elnevette magát.

– Hidd el, Heinz bácsi, én tényleg nem vágyom más társaságra. Hiszen itt vagy nekem te meg Sund néni, ez nekem éppen elegendő.

A férfi megnyugodott. Bár a lány másképp vélekedett, most először tudatosodott benne, hogy Lorinak szüksége van fiatalok társaságára. Idestova tizenkilenc éves, s egy napon biztosan férjhez akar majd menni. Mire idáig jutott gondolatban, hirtelen heves fájdalom markolta meg a szívét. Lori egy másik férfi felesége lesz? El fog menni Lindenhofból? Ennek bizony nagyon is megvan a veszélye. Úgy érezte, sötét árnyként közeledik a nap, amely elszakítja tőle Lorit, s amely után minden fény eltűnik az életéből, amit a lány varázsolt ide. Leírhatatlan félelem fogta el, és míg égő szemmel nézte a lámpafénynél csillogó fürtöket, meghatottan mormolta maga elé: Úristen, szeretem őt! Szeretem!

A felismerés megrázta. Nem sokkal később elbúcsúzott a hölgyektől, és felment a hálósobájába. Sokáig állt az ablaknál, nézte a holdfényben fürdő tájat, s mindegyre ugyanazt a szót suttogta maga elé: szeretem... szeretem...

Ugyanakkor világosan érezte, tudta, hogy a lány nem sejthet meg ebből semmit. Szerelmét mélyen el kell rejtene a szívében. Nem zavarhatja meg Lori lelki békéjét. Ez a szerelem lesz hát az ő vezeklése.

Amikor másnap délelőtt Heinz többórás távollét után visszatért a földekről, Lori már a kapuban várta

és elészaladt, hogy cukrot adjon a lónak. Az állat jóízűen elropogtatta a jutalom csemegét, majd engedelmesen követte a lovásziút.

– Fárasztó volt a lovaglás, Heinz bácsi? – kérdezte Lori.

– Egy kicsit. Igazából nagyon élvezem a lovaglást ezeken a kellemesen hűvös, nyári reggeleken. Neked is meg kellene ismerned ezt az érzést. Szeretnél megtanulni lovagolni?

A lány azzal a félénk pillantással nézett rá, amit Heinz annyira szeretett.

– Igen, csodálatos lenne, azt hiszem – felelte rövid töprengés után.

– Akkor megtanítalak rá. Van egy nagyon jámbor lovam, az épp megfelel erre a célra.

Lori szemlátomást nagyon izgatott lett. Milyen szép is lenne, Heinz bácsi oldalán kilovagolni minden reggel!

– Ó, ezt már igazán nem kívánhatom tőled – mondta mégis szaporábbá váló lélegzettel.

– Dehogynem. Fontosnak tartom, hogy jól megtanulj lovagolni. Hasznodra lesz, ha majd Lindenhof úrnője leszel. Berlinben veszünk neked lovaglóruhát. A többi holmit itt is beszerezhetjük. Ha visszajöttünk Berlinből, azonnal elkezdjük a lovaglóleckeiket.

– Nagyon elkényeztetsz, Heinz bácsi.

– Ez nem kényeztetés, hanem sürgető szükség. Ami azt illeti, előbb is eszembe juthatott volna.

– Képzeld csak el, Heinz bácsi, az én Bettym és Peter Lenz hamarosan eljegyzik egymást – újságolta később Lori, miközben befelé tartottak a házba.

– Valóban? – nézett rá meglepetten a férfi. – Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen terveik vannak.

– Betty elárulta nekem. Már megbeszélték a jószágfelügyelő úrral, s ha neked sincs ellene kifogásod, szívesen férjhez menne hozzá.

Heinz felsóhajtott. Irigyelte a fiatal felügyelőt, amiért gond nélkül feleségül veheti szíve választottját. Betty rendes lány, semmi kifogása nem lehetett a kapcsolat ellen. Ezt meg is mondta Lorinak.

– Jaj, de örülök, Heinz bácsi! – nézett rá felcsillanó szemmel a lány. – Szerintem Betty csak azért szólt nekem, hogy puhatoljam ki a véleményedet. Ha hallanád, hogyan áradozik a leendő házikójukról! Már a berendezésen gondolkozik.

– És Peter apja? Ő már tud a dologról? – kérdezte elnéző mosollyal Heinz.

– Szerintem őt is csak ma avatták be a tervükbe. Az aratás alatt Peter Lenz biztosan nem akar ilyesmivel zavarni téged, de valami azt súgja nekem, karácsonykor esküvő lesz Lindenhofban.

Heinz emiatt még jobban irigyelte a felügyelőt, ám hangosan csak ennyit mondott.

– Tudod majd Bettyt nélkülözni?

– De Heinz bácsi, még ha nagyon hiányozna is, akkor sem állhatok a boldogsága útjába! Ritkán van rá

szükségem, általában a házban hasznosítja magát. Meg aztán, ha kell, a többiek is ki tudnak segíteni.

Heinz bólintott.

– Peter biztosan szól, ha érkezettnek látja az időt. Majd megmondom neki, hogy nagy lakodalmat csapunk az esküvője napján. Hűséges és megbízható alkalmazottam, nagyon örülök, hogy rendes lányt kap feleségül. És még csinosat is.

– Ahogy mondod, Heinz bácsi – bólogatott lelkesen Lori.

Ezzel a dolog átmenetileg elintéződött. Később, mikor Heinz egyedül maradt öreg szolgájával, Karl elmondta neki, hogy a fia szeretné elvenni Bettyt feleségül.

– Már hallottam a gyámleányomtól.

– Én nincs ellene kifogása, Rommersdorf úr?

– Persze hogy nincs. Szerintem nagyon jól összeil lenek. De te mit gondolsz? Az én véleményemnél fontosabb, hogy te beleegyezel-e?

Karl elmosolyodott.

– Betty csinos, jóra való, szorgos leány. A fiam jól választott.

– Szerintem is, Karl. Akkor tehát mindketten azon leszünk, hogy az ifjú pár mielőbb egybekelhessen.

– Hálásan köszönöm, Rommersdorf úr.